

Азъ съмъ, еди-кой си, затворенъ съмъ, искамъ да излѣза. — Обичашъ ли? — Обичамъ, Господи. — Обичатъ ли те? — Обичатъ ме, Господи. — Излѣзъ тогава навънъ. Това е една свещена формула, която постоянно трѣбва да носите съ себе си. И при най-страшното положение да се намирате, кжщата ви да отниматъ, пакъ не се страхувайте. Да отниматъ кжщата ви, това значи, да отниматъ тѣлото ви. Това е смъртта. Наистина, по-страшно нѣщо на земята отъ смъртта не съществува. Каквото да се случи въ живота ви, бждете вътрешно свободни. Знайте, че всѣки моментъ сте на изпитъ, провѣряватъ ви, обичате ли, обичатъ ли ви. Ако ви обичатъ, изпитватъ вашата благодарностъ. Благодарността ви трѣбва да бжде такава, че да сте готови да пригръщате и цѣлувате като водата, а не като паяка, който пригръща мухата, за да изсмучи кръвта ѝ.

Сега азъ говоря за Божественитѣ прояви, за Божията Любовь, а не за човѣшката. Какъ се обичатъ хората, това не е моя работа. Любовта на хората не ме интересува. Погрѣшкитѣ на хората не ме интересуватъ. Ние се интересуваме отъ хора, които не грѣшатъ, които си помагатъ едни на други. На такива хора ние разчитаме. За тѣхъ се отнася стиха: „Дето сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ. И каквото попросятъ въ мое име, ще имъ се даде.“ Щомъ Божественото се изявява къмъ човѣка, той трѣбва да прояви човѣшкото въ себе си и да благодари. Отъ своя